

José Montilla, Miquel Iceta i Jordi Hereu al Consell Nacional del PSC. L'actual executiva és blanc de les crítiques dels nous corrents del PSC.

de l'oposició amb un posicionament ferm". Opina que el congrés és vital perquè si no el PSC podria perdre posicions: "Si no canviem les coses, correm el perill de passar a ser la tercera força. Al segment dels nascuts a partir del 1980 som només la quarta força". Alerta que "el discurs buit pot fer que aquest sigui un congrés de guepardistes, que pretenguin canviar les coses perquè tot segueixi igual". Per evitar-ho, Més PSC proposarà també tres coses que els connecten amb el moviment del 15-M: "Acabar amb l'apoltronament establint un sistema de limitació de mandats i d'incompatibilitat de càrrecs; afavorir la transparència exigint que s'expliquin els sous, la despesa de les campanyes i les fonts de finançament i, finalment, lluitar netament contra la corrupció, de manera que cap imputat en un cas de corrupció –o un altre delictes– no pugui anar a les llistes".

La incompatibilitat de càrrecs, diu Miralles, els mouria a no donar suport, com a primer secretari, a possibles candidats com Àngel Ros, alcalde de Llei-

da, o Pere Navarro, alcalde de Terrassa, els noms dels quals han sortit a les travesses als últims mesos: "És difícil que un alcalde s'encarregui també de la primera secretaria del PSC. Haurien de deixar el càrrec i tot just acaben de signar el contracte amb els seus conciutadans. Hem estat castigats per incoherència i així hem perdut molts ajuntaments. Si en aquells que mantenim els donem el missatge que els seus alcaldes no s'hi dedicaran en cos i ànima, malament començarem".

Txetxu Sanz, de 15-M Socialista, pensa el mateix sobre les incompatibilitats dels alcaldes. Els principals objectius d'aquest moviment són propiciar "un canvi de l'organització, un canvi en la manera de treballar amb la militància (que cada militant senti que el PSC és seu i no el deixi en mans de quadres) i un canvi seriós a l'hora de fer plantejaments d'actuació per recuperar llocs de treball. El principal objectiu és aturar l'atur".

Tant Núria López com Martín Miralles i Txetxu Sanz coincideixen a lloar l'única sectorial de l'executiva que els està escoltant, els demana consells i els assegura que les seves propostes arribaran a les agrupacions: la de participació i ciberactivisme, que encapçala Jaume Collboni.

Tots tres estan convençuts que es presentaran més candidats dels que hi ha ara i assumiran les seves propostes.

Àlex Milian

Heu dit que "el canvi no vol baralles ni ruptures" ni fer *tabula rasa* dins del PSC. Us voleu situar entre els nous corrents del partit i el continuisme?

—No, senzillament vull dir que el debat, la reflexió i la contraposició d'opinions en un partit com el nostre no ha de voler dir baralles personals o ruptures. És evident que el projecte unitari del PSC està garantit després del congrés. Per tant, és un bon exercici democràtic, en el moment en què ens trobem –en què s'ha patit una davallada important i hi ha hagut un missatge dels ciutadans cap al PSC en el sentit que canviem–, que fem aquest debat dins del PSC amb absoluta llibertat i alhora fraternitat.

—Per què és necessari un canvi i fins on ha d'arribar?

—És necessari perquè així ho han indicat molt clarament els ciutadans i perquè també és un sentiment molt estès a dins del partit. És necessària una renovació de persones o bé una incorporació de persones noves –insisteixo que no vol dir fer *tabula rasa*–; també cal una renovació del missatge, donar-li una dimensió més ideològica, situant-nos més en els nostres ideals, més enllà de la conjuntura i el tacticisme; i també cal renovar els mecanismes de funcionament de la nostra organització i adaptar-nos a l'evolució de la societat.

—La renovació del missatge vol dir incidir en el vessant d'esquerres?

—Vol dir que hem de dir el que pensem. Nosaltres som un partit socialdemòcrata que en els darrers anys hem estat centrant el discurs d'una forma desproporcionada en la gestió i en el tacticisme. La societat, amb la crisi que hi ha i la desorientació que ha provocat aquesta crisi, necessita que els seus governants li parlin de quina és la societat a la qual aspiren, i això nosaltres ho hem deixat en segon terme. Hem de recuperar el discurs socialdemòcrata en relació amb l'economia, amb els drets socials i en l'àmbit del nostre projecte nacional, el federalisme, que és el que som com a conseqüència precisament de la nostra condició de socialdemòcrates.

—Semblava que el federalisme havia de cristal·litzar en els primers anys de Rodríguez Zapatero,

“Voler grup propi a Madrid no implica ser més catalanista”

JORDI PLAY

L'ex-alcalde de Vilanova i la Geltrú i membre del corrent obiolista Nou Cicle, Joan Ignasi Elena (Barcelona, 1968), serà candidat a la secretaria general del PSC al congrés de la tardor.

que s'havia mostrat més sensible a aquesta concepció, però el balanç després de vuit anys no presenta gaires avenços. Encara és una opció, aquest federalisme?

—Primer hem de recordar el que hem aconseguit en aquest temps: un sistema de finançament, que és el millor de la història; un augment del nostre govern com a conseqüència de l'Estatut, que després s'ha retallat—per cert, que l'actual govern de la Generalitat no està fent res per recuperar el que s'ha retallat—; i, en l'àmbit de les relacions entre el govern de l'estat i de la Generalitat, moltes coses, moltes. Evidentment, ens hauria agradat anar més enllà, però hi ha hagut una debilitat davant d'un discurs absolutament reaccionari, in-

volucionista, centralista, jacobí i nacionalista espanyol de la dreta espanyola. Davant d'això hi ha hagut una pressió mediàtica, política i social molt en contra de l'aposta que va fer Rodríguez Zapatero. Però els resultats d'aquesta aposta—tot i que nosaltres n'hauríem volgut veure més i de més clars—han estat molt i molt positius, i això tampoc no ho podem amagar. Recordem que el president espanyol anterior a Zapatero va ser José María Aznar, que ni tan sols rebia els presidents de les comunitats autònomes i se'n fotia dels sentiments nacionals. Ha estat un canvi substancial. No es pot homologar una actitud involucionista com la d'Aznar amb la del PSOE, que és radicalment diferent. Però hi ha encara molt camí

per recórrer.

—Fins on arriba aquest camí?

—Som federalistes, i com a federalistes creiem en la llibertat de regir-nos com a poble, d'evolucionar i d'assolir més quotes de Govern, d'assumir plenament la nostra condició de poble i, sobretot, amb vocació d'unitat. Una de les coses més importants que hem assolit en aquests trenta anys és el projecte nacional de Catalunya. Aquesta visió que Catalunya és una nació és força compartida per una immensa majoria del poble de Catalunya i això s'ha aconseguit en bona part gràcies al PSC. Per això és tan important preservar la unitat del PSC.

—Heu dit abans que en aquestes legislatures s'havia anat lluny en el tema federalista tot i que volen arribar encara més lluny. No és precisament aquesta impossibilitat d'anar més lluny una de les claus que hagin perdut vots en favor de CiU?

—Són moltes les causes. Si només fos una, seria fàcil d'explicar i de resoldre. És evident que hi ha hagut una dificultat per part de la Generalitat d'explicar els avenços que s'havien aconseguit, un problema que està molt vinculat a la dificultat d'entesa entre els partits de Govern, que ha enterbolit molt l'explicació de les coses que es feien, també en l'àmbit nacional. A més, hi ha hagut una oposició que sense cap recança s'ha dedicat a posar bastons a les rodes a qualsevol projecte. Han posat els interessos del seu partit per sobre dels interessos del país: anant per darrere i boicotejant els avenços que en el camp nacional es volien tirar endavant. Això ha estat molt evident en el camp de l'Estatut i, especialment en el del finançament.

—Heu dit que hi ha hagut un discurs desproporcionadament centrat en la gestió i el tacticisme. L'actual direcció ha de ser substituïda obligatòriament?

“És necessari el grup propi a Madrid perquè es visualitzi la nostra feina”

—No. Ha de ser un canvi de xip col·lectiu. L'obsessió per parlar de la gestió i de reglaments no sols era dels principals dirigents, sinó del conjunt de l'organització. Hem estat massa dedicats a explicar l'acció de Govern i no les causes, allò que explicava la gestió, que són els nostres principis. Seria molt fàcil responsabilitzar només dues o tres persones, però també seria injust. El que és evident és que la societat ens reclama una renovació de les persones, de les estructures, i això s'ha de fer. Però és un procés natural de totes les organitzacions.

—Què aportaria Joan Ignasi Elena al capdavant del PSC?

—El que m'impulsa a presentar-me és la convicció que puc aportar part d'aquestes coses que necessita el projecte: la renovació, un discurs més vinculat als valors ideològics del nostre projecte i unitat —per tarannà, per tradició personal—, i sobretot un nou inici per a un projecte que té molt recorregut per davant.

—Segurament aquests punts els compartiu amb altres precandidats. Amb l'alcalde de Lleida, Àngel Ros, per exemple, us hi podeu posar d'acord?

—Sincerament crec que no hem de centrar el debat en les persones. Jo he fet aquest pas perquè crec que és

necessari, en el debat precongressual, que debatem amb molta franquesa, obertura, llibertat i claredat. Crec que el meu pas ha facilitat que sigui així. És bo que les persones que pensem que podem aportar coses al futur del PSC, ho manifestem i expressem el que creiem que ha de ser el PSC. Des d'aquest punt de vista, amb moltes persones tenim punts d'unió. Som del mateix partit.

—Us presenteu per facilitar el debat, però també voldreu guanyar.

—Sí, òbviament, però el partit no està en un moment en què el debat nominalista sigui el que hagi de prevaler. També he de dir que el debat nominalista és important perquè, insisteixo, una de les coses que demanen els ciutadans és un canvi de persones. Per això és fonamental que les persones que creiem que podem aportar coses ho manifestem amb franquesa i amb el cor obert. Tot i

“Hem de recuperar el discurs socialdemòcrata en relació amb l'economia”

això, no ens hem de centrar en aquest debat.

—Cal que el PSC tingui grup propi a Madrid?

—Jo defenso que hi hagi grup propi, però sempre ho vull contextualitzar: la necessitat més important és que el discurs del PSC es visualitzi a Espanya, que la nostra feina es pugui expressar amb més claredat als ulls dels ciutadans: que allò que fem, que és molt i molt rigorós, sigui conegut pel conjunt de la ciutadania. En segon lloc, crec que és necessari que existeixi el grup propi perquè el context i la situació dels últims anys ens han portat a un punt que el grup ha acabat esdevenint un tema central que s'ha de resoldre. Dit això, he d'afegir que aquest no és l'únic tema del congrés. Tant de bo la resolució d'aquest tema fos la solució dels problemes del PSC. Els problemes del PSC són molts i fonamentalment són els mateixos que té tota l'esquerra a nivell europeu. Segon: vull insistir molt en el fet que no és més catalanista o menys catalanista estar a favor o en contra del grup propi. Jo sóc partidari de fer grup propi, però no considero que sigui un plus de catalanisme. És una discussió de com articular millor la nostra feina a Madrid i el nostre projecte federal als ulls dels ciutadans.

—Els corrents nous del PSC insisteixen molt en canvis en l'organització. Esteu disposats a recollir les seves propostes?

—Les nostres propostes sobre reformes organitzatives, adaptació als nous temps i més horitzontalitat, les defensem des de fa quinze anys. Celebrem que hi hagi nous moviments que parlin d'aquest i també d'altres temes —perquè no sols se centren en reformes de l'organització—. El fet que s'hagin generalitzat les ganes de parlar del PSC, del lideratge o de l'organització és molt positiu. Hi haurà coses a compartir i d'altres que no, però celebrem aquest esclat de propostes per al nostre partit. Aquest ha de ser el congrés de la il·lusió, no de la resignació. Ha de ser el congrés d'un nou inici del socialisme a Catalunya; d'un nou projecte i una nova esperança; el Congrés d'un nou horitzó per al projecte polític del PSC, perquè el país el reclama.

Àlex Milian